

BUITEN

7^E JAARGANG N^O. 47.

ZATERDAG 22 NOVEMBER 1913.

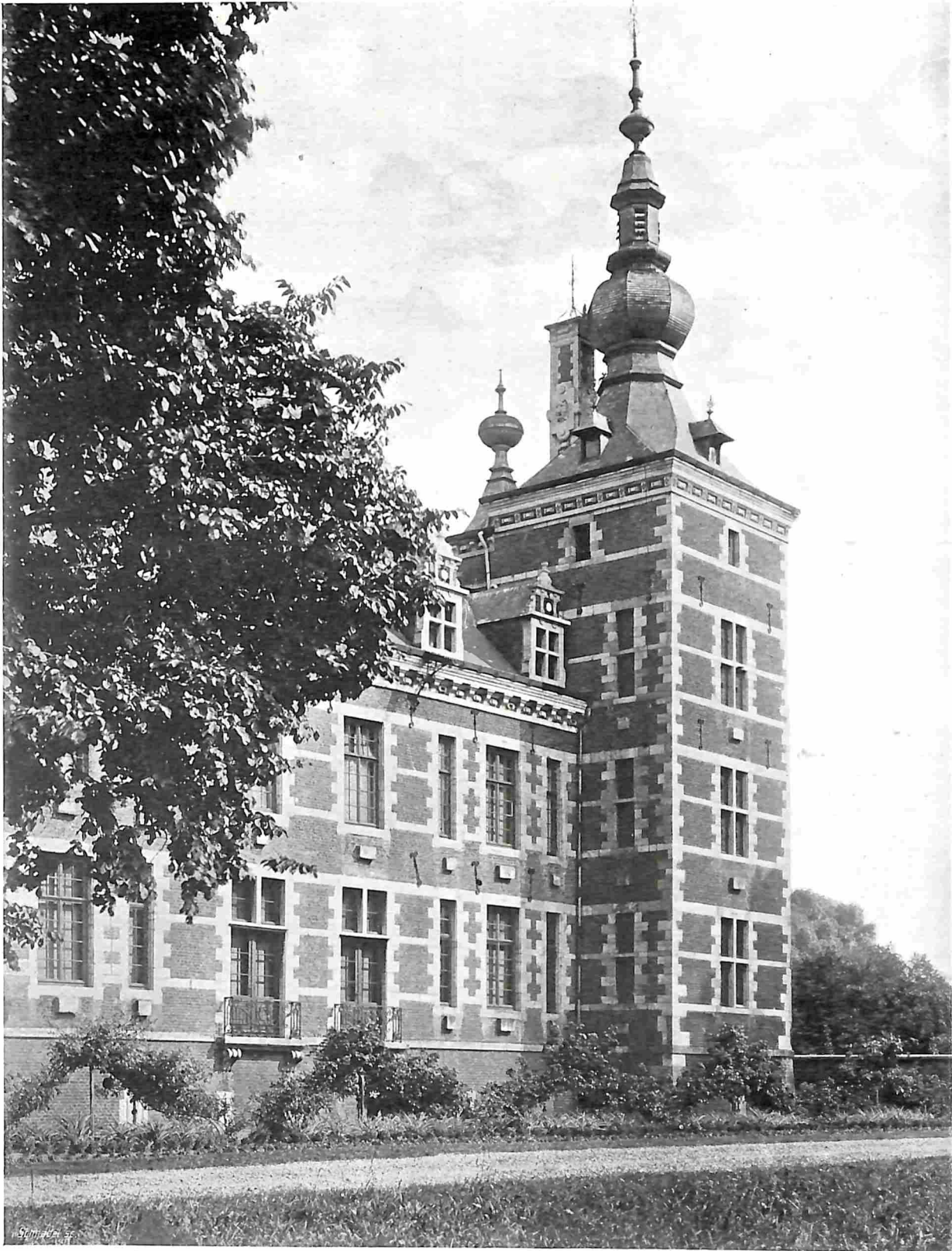

Foto Aug. F. W. Vogt.

KASTEEL EYSDEN. ZIJGEVEL MET HOOFDTOREN.

BUITEN

Geïllustreerd Weekblad
aan het Buitenleven gewijd

DE ZONNEVROUW, DOOR GASTON LEROUX (21) . . .	BLZ. 560
HET KASTEEL EYSDEN, DOOR S., GEÏLLUSTR. BLZ. 559, 562—565	
MEIKEVERJAREN, DOOR G	BLZ. 563
AFGHAANSCH DIEREN-FABELEN.	564
EEN YANKEE-STREEK, (SLOT), DOOR B.	565
AAN ZEE, (GEDICHT).	565
DE DUITSCHE DOG, DOOR DR. DUVAL VERWEY, GEÏLL. BLZ. 566—568	
BOEKBESPREKING, DOOR E. K.	BLZ. 567
DE PLANTENKEURING DER MAATSCHAPPIJ V. TUINBOUW- EN PLANTKUNDE, DOOR E. TH. W., GEÏLLUSTREERD. . .	569
DE TROONSBESTIJGING VAN KONING LODEWIJK III VAN BEIEREN TE MÜNCHEN. ILLUSTRATIE	570
DE ONAFHANKELIJKHEIDSEESTEN TE ARNHEM. ILLUSTR. . .	570
HOLLANDERS TE HULL, TER GELEGENHEID VAN DEN VOETBALWEDSTRIJD HOLLAND-ENGELAND. ILLUSTR. . .	570
GEVECHT TUSSEN REUZENSLANG EN KROKODIL, DOOR G. . .	570
DE ZEE LICHT LAUW, (GEDICHT), D. W. L. A. V. HARREVELT. . .	570

BERICHTEN VAN REDACTIE EN UITGEVERS.

De uitgevers verzoeken beleefdelyk dit blad te noemen als men naar aanleiding van eene advertentie, een aanvraag of een bestelling aan een adverteerder doet.

Men gelieve alles wat de Redactie of de Administratie van dit weekblad betreft te adresseeren aan de Uitgevers Scheltema & Holkema's Boekhandel, Rokin 74—76, Amsterdam, met de toevoeging: „Voor de Redactie” of „voor de Administratie van het Weekblad Buiten.” Duidelyke naam en adresvermelding wordt verzocht ook achter op de foto's.

Tevens gelieve men achter op de foto's duidelyk aan te geven, wat ze voorstellen.

Uitgave van SCHELTEMA & HOLKEMA'S BOEKHANDEL
K. Groesbeek & Paul Nijhoff - AMSTERDAM -

DE ZONNEVROUW

door GASTON LEROUX.

(21) (Geautoriseerde vertaling)
DERDE BOEK.

ZIJ ondervroeg de twee mammaconas, die tegelijk met haar moesten sterven, en voortdurend, gewikkeld in hare lange, zwarte sluiers, languit aan hare voeten lagen. De mammaconas antwoordden haar op een toon van eerbied en genegenheid, dat ze zich voorbereidden tot de aanbidding van koning Huayna-Capac, die haar zou komen afhalen om haar tot Atahualpa te geleiden.

Maria Theresia begreep het niet. Hoe wisten zij dan wel, dat die Atahualpa komen zou? Niemand wist toch, waar hij was.

Zij antwoordden, dat ze dit alles zeer wél wisten. Zij wisten, dat hij diep in den nacht verblijf hield, en hij haar alle drie daarheen meevoeren zou. Dwars door den zwarten nacht zouden zij, vrouwen, met haar drieën met haar gaan, zij beiden in zwarte rouwkleederen, Maria Theresia in haar gewaad van het vel der nachtvogels, en ze zouden met hem aankomen in de betooverde paleizen van de Zon. Daar werden zij gekleed in goud, van den hals tot de voeten, en met edelsteen zoudent zij als bezaaid zijn, tot in eeuwigheid.

— En de kleine jongen? vroeg Maria Theresia, — wat gaat men met den kleinen jongen doen?

Wat er toen geschiedde, was ellendig: de vrouwen wendden, zonder een woord te spreken, het hoofd af. Hartstochtelijk drukte het jonge meisje den kleinen Christobal aan de borst en kuste hem lang en wild, en prangde hem vaster en vaster tegen zich, als wilde zij zelve hem verstikken, vóór zijne beulen dit konden doen.

En het knaapje antwoordde: Huil maar niet, huil maar niet, lieve zusje, die leelijke koning komt natuurlijk niet, maar papa en Raymond zullen komen om je hier vandaan te halen. — En het kind kuste haar schreiend.

In een der groote steenen in deze zaal zijn geheimzinnige teekens gegrift en daarheen is het, dat telkenmale de mammaconas een blik vol devotie wendden, en het zijn ook deze teekens, welke de fluitspelers met vreemde gebaren elkander aanwijzen, terwijl ze luider en klaaglijker hun de profundis laten opklinken. Het zijn zeer zonderlinge figuren, vogels met menschenhoofden of wel met koppen van een *corajuenjue*. De coraqueque is de gewijde vogel der Inca's, en Maria-Theresia had er menigmaal afbeeldingen van gezien in het museum te Lima. Zij wist, dat er nooit op de gansche aarde meer dan één paar tegelijk van deze vogels geleefd heeft. Die komen aangevlogen uit de bergen op het oogenblik, dat een nieuwe koning moet

worden gekroond, en geven hem dan twee veeren om er zijn hoofd-haar mee te versieren. Dit alles wist Maria-Theresia, doch zij vat niet, waarom men de afbeeldingen van zulke vogels, welke in een steen gehouwen zijn, telkens en telkens weer aanziet, met wonderlijke blikken vol ontzag, als waren zij levende wezens.

Doch het rumoer achter het gordijn heeft opgehouden, en de fluitspelers stooten zoo'n schel geluid uit de doodsbeenderen, dat hare trommelvliezen als doorboord worden. De kleine Christobal drukt zich met een woest gebaar tegen Maria-Theresia aan.

Dan gaat eensklaps het gordijn wijd open.

Maria-Theresia ziet de geheele zaal gevuld met een zwijgende, eerbiedige menigte. Allen knielen. Slechts drie wezens staan rechtop. Dat zijn de afschuwelijke dwergen met de misvormde schedels. Ze staan op een rood porphyren trap op den achtergrond. Ze dragen mantels van schapenwol. Achter hen, één trede lager, staat Huascar, met de armen gekruist onder zijn rooden puncho. En wederom een trede lager liggen vier Indianen geknield; ook zij dragen allen roode mantels. Die laatsten zijn de *Wakers bij de Offerande*. Hunne hoofden zijn bedekt met de gewijde oormutsen, en zoo diep buigen ze die omlaag, dat hunne gelaatstreken niet te onderscheiden zijn.

Nauwelijks heeft Maria-Theresia deze menigte aanschouwd, of, hopen dat er daaronder iemand zal zijn om haar te bevrijden, heft ze het kind zoo hoog ze slechts vermag, en begint luidkeels te schreeuwen: Redt ons! Redt ons!

Een ontzaglijke kreet antwoordt. Eén ontzaglijke kreet rijst uit deze menigte: *Muera la Coya! muera la Coya!*

Men geeft haar haren naam van Koningin in het Aïmara-Quichua, maar men eischt haren dood in haar eigen taal, het Spaansch, opdat ze wete, dat zij niets van hen te verwachten heeft: „ter dood de Koningin!”

De vier mammaconas, die aan haar rechterzijde stonden, en de andere vier, welke zich aan haar linkerzijde bevonden, en ook de twee, welke vóór haar liggend waren, allen zijn op haar toegelopen, en trachten haar te overreden, haar plaats op haar stoel weer in te nemen. Doch ze verzet zich als razend. Zoo hoog hare gestrekte armen reiken kunnen, steekt ze het kind op, en als een waanzinnige jammert ze: Doet den kleine geen leed! Doet den kleine tenminste geen leed!

Maar dan gillen allen: Die is voor Pacahuamac! Die is voor Pacahuamac!

En de mammaconas zingen: „In den beginne, vóór de Zon en vóór de Maan was Pacahuamac! Die was de geest! De zuivere geest!”

„Hij wil slechts zuiver bloed! Pacahuamac!” zingt op woesten toon het verzamelde volk. Dan schreeuwt er nog een: „Die is voor Pacahuamac!” Maar Huascar keert zich tot dezen en legt hem het zwijgen op.

Thans waren allen opgestaan, behalve de vier Wakers bij de Offerande.

De fluitspelers maakten nu een geluid op de doodsbeenderen, dat hooren en zien verging. En men vernam gedurende een wijle niets anders dan hen, zoozeer overstemde hun helsch gekrijsch alle rumoer.

Maria-Theresia bood reeds geen weerstand meer, ze schreide niet, zij gilte niet meer. Niemand uit die groote menigte had haar geantwoord, noch eenig teeken gegeven, toen ze daareven om hulp smeekte: zij en Christobal waren beiden verloren. Met een zoo zachte stem, dat het eer gekreun leek, vroeg ze den mammaconas, die haar omringden: steekt tenminste de reukwerken aan! Opdat we althans niet zoo lijden!

De twee mammaconas, die met haar moesten sterven, antwoordden: Neen, neen, want tot het laatste oogenblik moeten wij onzen geest helder houden, opdat wij daarginds ook herleven met een helderen geest! Neen, we zullen de reukwerken niet aansteken.

Nauwelijks hadden ze uitgesproken, of het gierend gefluit der *Quenius* verstomde, en de stilte, welke daarop intrad, was vreeselijk.

De menigte knielde nu weder eensklaps neer, en Huascar zeide met een klinkende stem: „Stilte in het Huis van de Slang! De doode komt! Luister! Luister!”

Als bij een aardbeving, zoo begonnen de geweldige muren te schudden. Dof rommelden donderslagen. Echter niet in de lucht geschiedde dit, doch uit den schoot der aarde leek het wel te komen.

De kleine Christobal begon te beven, en zijn zuster, natuurlijk meenend dat dit van louter angst was, bukte zich over den knaap henen om hem te troosten. Dan fluisterde hij haar echter in het oor: „Kijk eens, kijk eens naar de vier Roode PUNCHOS!” En Maria-Theresia lichtte het hoofd op, en keek, en van het hoofd tot de voeten sidderde zij. Want terwijl de menigte onder de uitstorting van al deze verschrikkingen als neergemaaide halmen nederlag, hadden de vier *Wakers bij de Offerande* allen hun koppen opgestoken, en het gelaat naar Maria-Theresia gekeerd, en onder de oormutsen en de afhangende zwarte haren, door de bruine schmink henen, herkende het jonge meisje de gelaatstreken van haar vader en haar verloofde, van Natividad en oom Gaspard.

Een groote vreugde kwam in haar. Zij drukte onstuimig den kleinen jongen aan haar borst.

Reeds waren de vier mutsen der Roode PUNCHOS weder tot aan den grond neergebogen, toen het volk gelijktijdig, als in eenen schok, de hoofden ophief. Dit geschiedde bij een luiden

kreet door Huascar aangeheven. Terwijl het gebouw weder heviger begon te schudden, riep hij, terwijl zijn uitgestrekte hand op den muur wees, die zich opende, zeer luid Maria-Theresia toe: „*A qui esta el morto!*” 1)

III.

Het gedeelte van den muur, waarin de zonderlinge vogels gebeiteld waren, draaide binnenwaarts, en op hetzelfde oogenblik stiet Maria-Theresia een angstkreet uit, want de doode verscheen. Hij kwam uit de donkerte, als uit een afgrond, naar voren, en ging recht op haar aan 2).

Wanneer de weer buitenwaarts draaiende steenen elkander raakten, en de muur dus wederom gesloten was, zag Maria-Theresia den dooden koning vóór zich, gezeten op een gouden troon, waarop plaats voor twee was. *Deze tweede plaats was onbezet.*

Te menigte begon te juichen: „Glorie zij den Inca!” En allen vielen neer op de knieën. De quenia-spelers floten hun vreeselijkste wijzen. De twee mammaconas, die Maria-Theresia volgen moesten in de letooverde woningen van de Zon gingen, ieder aan een zijde, naast haar staan, en de anderen in twee rijen. Die laatsten sloegen voortdurend een kruis, en zwaaiden zachtens met hare sluiers. Langzaam voortschuifelend, waren zij genaderd tot voor den gebalsemden koning, en dan wierpen ze zich op de knieën, strekten de halzen uit, waarbij het gelaat was omhoog gekeerd, en riepen luid aan den echo toe: „Deze is Huayna-Capac, de Koning der Koningen, zoon van den grooten Tapac Inca Yupanqui. Hij is gekomen uit de gangen van den nacht, en komt de nieuwe Coya opeischen, die het volk der Inca's aan zijnen zoon Atahualpa offert”. Daarna richtten zij zich weder op, kruisten zich, en begonnen opnieuw met hunne sluiers te wuiven, Zoo deden ze twaalf malen achtereen. Bij elke herhaling schreeuwden ze luider en bliezen de quenia-spelers scheller op de doodsbeenderen.

Maria-Theresia hield aan haar borst den kleinen Christobal geklemd, die in doodelijken angst bij de verschijning van Huayna-Capac tegen haar aandrong. Het jonge meisje staarde strak den doode aan en de doode deed het haar eveneens. Het scheen aan een ieder toe, dat zij in staat van hypnose verkeerde door den aanblik van dezen afgezant uit de hel der Incas, *die haar halen kwam.*

Ook de koning was in een mantel van vleermuishuid gehuld, om door de gangen van den nacht te gaan, doch onder dien mantel bleek het koninklijk gewaad. Zijn voeten staken in klaargouden mullen. Zijn edel doodstil gelaat was ontbloot; het had de natuurlijke bruine kleur behouden. Op zijn ravenzwart haar dreef hij de *llauta*, den lichten diadeem met lange afhangende franjes, eenzelfde als men Maria Theresia op het hoofd gezet had. Alleen uit den diadeem van den koning staken twee veeren van den *Coraquenque* omhoog. Hadden de tempelwachters onder de gezalfde cegleden kleurige glazen cogappels weten te brengen, of was door dien wonderbaarlijken balsem der Inca's de glans der koninklijke pupillen ongerept gehouden? Het leek Maria Theresia of de vreeselijke doode monarch haar met een vasten levenden blik fixeerde. Zijn houding was natuurlijk; de handen steunend op de knieën. Het jonge meisje meende stellig te bemerken dat de doode ademde, zulk een volkomen natuurlijk levend aanzien had hij bewaard. 3)

Maria Theresia kermde van vrees en afschuw. Niemand kon dit hooren dan de kleine Christobal, want het oorverdoovend geschreeuw der mammaconas, die thans voor den twaalfden keer gillend voorbij kwamen dansen, en het waanzinwekkend schel gefluit der quenia-spelers overstemde alle andere geluiden in het Huis van de Slang.

Nu begonnen alle aanwezige Indianen zich wiegelend heen en weer te bewegen, op de manier ongeveer van de drie tempelwachters.

Maria-Theresia keek voortdurend de doode aan. Geen seconde lang wendde ze den blik af, en dit niet slechts omdat ze als gehypnotiseerd was door deze verschijning; er was nog een andere oorzaak, namelijk deze: *ze wilde de vier Roode PUNCHOS, de WAKERS bij de Offerande, niet zien.*

Het jonge meisje voelde, dat haar blikken, zoodra ze zich van de doode afkeerden zouden, zich onmiddellijk naar die vier Roode PUNCHOS zouden wenden en hen wel eens verraden konden.

Maria-Theresia was in haar gevoel reeds bijna dood; het was haar voortdurend te moede, alsof zij reeds begraven was en slechts haar hoofd boven de aarde uitreikend, nog een weinig gemeenzaam met het leven had gehouden. En te midden van alle gruwzaamheden, die zij zag en onderging, kwelde haar thans één angst het felst, deze: Ze mocht het nog levende, ziende, hoorende hoofd eens wenden naar die vier Roode PUNCHOS. Dan waren deze verraden! En zoo dwong en dwong zij zich tot groter onderwerping aan de „hypnotiseerende” blikken van den doode. En het Indiaansche volk, ziend, hoe zij, bijna dood in wezen en gestalte, met starren blik naar den dooden koning keek, geloofde in een groot wonder, en loofde God.

Doch Huascar stak nu de armen op. Met twee vingers zijner rechterhand maakte hij een teeken, en er kwam een stilte, zoo plotseling, dat het indrukwekkend werd. Wat ging er geschieden? De drie dwergen naderden. Hun misvormde schedels waren angstwekkender dan ooit. Met vele gebaren wezen zij aan de twee mammacona's, die sterven moesten, de ledig gebleven zitplaats in den dubbelen gouden troon.

Deze mammacona's kwamen nu op Maria-Theresia toelopen,

en in het Aïmara-Indiaansch zeiden ze tot haar: „Kom, *Coya*, kom. Wees gelukkig. Wees liefelijk. De Koning roept u.”

Met lichtten ze haar in hare sterke armen snel op, en zetten haar op de ledige zitplaats van den troon, naast den dooden Huayna-Capac, den verheven zoon van den grooten Tapac-Inca Yupanqui.

Wanneer dit geschied was, stond de troon eensklaps naar de menigte gekeerd. *En naar de vier Roode PUNCHOS.*

Maria-Theresia sloot de oogen om toch vooral maar niet te zien, hoe zij daar zij in eenzelfde stoel gezeten was met het vreeselijke lijk, dat haar medenemen zou in het graf. En ook sloot zij haar oogen, opdat ze toch die vier Roode PUNCHOS niet zou zien, want haar blik kon hen verraden aan de menigte. Meer en meer overzag zij de gevolgen van een mogelijke ontdekking. O, en als ze maar een seconde den blik van haar vader of van Raymond ontmoette, zou ze in gejammer uitbarsten, of op hen toejlen in haar wanhoop; of ze zou iets roepen, of wat ook doen. . . . In elk geval zou ze hen op de een of andere wijze verraden.

Ofschoon dus haar oogen voortdurend gesloten waren, en men, haar ziend, wel denken moest, dat niets van wat er rondom geschiedde, tot haar doordrong, toch volgde zij nauwkeurig het geheele verloop der afgrijselijke plechtigheid. Immers, de kleine Christobal, die opletend toekeek, vertelde alles wat hij zag in een paar woorden aan zijn zuster, en zoo zachtens geschiedde dit, dat niemand er iets van hooren kon. Het kind bewoog ook niet, terwijl hij sprak. Af en toe voelde het jonge meisje met een flauwen ademtocht van het kleine mondje, een paar woorden, ze voelde ze meer dan zij ze hoorde, doch elk woord verstond ze.

. . . „Raymond kijkt op. —”

. . . „Nu papa.”

. . . „Papa geeft een teeken.”

. . . „Laat niets merken. . . .”

Maria-Theresia lei zacht haar hand op de lippen van het kind. Christobal begreep, dat hij zwijgen moest.

Dus ze zijn hier, dacht het jonge meisje, — maar wat zouden ze beginnen. . . . wat konden ze beginnen. . . .

De gedachte, dat ze zich hier te midden van dat volk bevonden, was vreeselijk. Het beteekende ook, dat ze niet bij machte waren, haar te bevrijden. Immers, indien ze bij machte waren geweest, behoeften zij zich thans niet te vermommen en zich tusschen dat volk te verschuilen. Als ze wat hadden kunnen doen, dan waren ze met soldaten gekomen, en politie. Dus ze moesten listig zijn, sluw. Dat bewees dat de Indianen meester van Peru waren. . . . En Maria-Theresia dacht aan de revolutie en aan generaal Garcia, die haar hand gevraagd had. Maar waarom had haar vader Garcia's hulp niet ingeroepen? Die was met zijn heele leger aangerukt om haar te bevrijden. Maar die vier vermorde mannen? wat konden ze hier uitrichten? Hier tusschen dat volk, dat haar dooden wilde? Ze waren machteloos. . . . Ja, en toch hadden ze blijkbaar een plan gemaakt. . .

Te mammacona's zongen:

„Aardbevingen deden den bodem schudden; de Maan was omgord met ringen in velerlei kleur; de donder trof een der koninklijke paleizen, en legde het in de asch. *Men zag een adelaar door vele valken opgejaagd. Hij vulde de lucht met zijne kreten, zwerend boven het groote marktplein van de stad. Geworgd door de klauwen van zijn vijanden viel hij in het midden van de edelste Inca's.*”

Bij deze laatste woorden, welke, volgens den ritus, de nederlaag en den dood van Atahualpa beduiden, bogen alle aanwezigen het hoofd; allen kreunden van droefenis, en de adem der fluitspelers trilde in de quenia's. (*Wordt vervolgd.*)

1) = „Hier is de doode!”

2) Wat de reiziger in Peru en vooral te Cuzco aan merkwaardige oude bouwwerken ziet, verbaast hem uitermate, ook al kwam hij uit Egypte of uit de vlakten van Thebe. De reusachtige afmetingen dwingen eerbied af, indien men bedenkt, welke gebrekkige hulpmiddelen die Incas hadden om hun materialen te vervoeren. De tempels zijn meestentijds opgetrokken van reusachtige porphyr- of granietblokken, van allerlei vorm, welke zuiver in elkander sloten, waardoor een hechtheid verkregen werd, welke door de hevigste aardbevingen gedurende zooveel eeuwen nooit geleden hebben. Indien de Spanjaarden het land niet veroverd en alles vernield hadden, dan zou Peru thans nog overdekt zijn met die heerlijke gebouwen. De hoeken van die steenen sloten zoo nauwkeurig in elkaar, dat men er op geen enkele plaats een mes tusschen had kunnen steken. Verscheidene van die steenen — zoo verhaalt ons Acosto, die ze zelf heeft gemeten — waren 38 voet lang, 18 breed en 6 voet dik. De Incas moeten, zoo goed als de Egyptenaren, het geheim geweten hebben, hoe die machtige steenen te vervoeren waren. Men vermoedt dat hun methode de hydraulische was. Men moet zich niet verbazen, wanneer men geheele muren geruischloos zich openen en sluiten ziet op den druk van een vinger. Op deze wijze zijn de schijnbare wonderen te verklaren, welke in hunne tempels plaats hebben en zoo geëigend zijn om de geestdrift der geloovigen op te wekken. De Inca's moeten in de technische wetenschappen zéér bedreven zijn geweest. Dat spreekt uit hunne werken.

3) De schrijvers over Peru roemen om strijd de ongemeene bedrevenheid van dit volk om zijn lijken, vooral die van zijn vorsten, te bewaren. Hunne kunst gaat zoo ver, dat de dooden door ongedwongenheid van houding niet van de levenden te onderscheiden zijn.

De grond, zoo rijk aan salpeter, helpt hen verder mede om de lichamen eeuwen en eeuwen lang in ongerepten staat te houden.

BERICHT.

Wegens plaatsgebrek moest het slot van het artikel „Bornholm” tot het volgende nummer blijven liggen. RED.

Foto Aug. F. W. Vogt.

KASTEEL EYSDEN. DE TOEGANGSPOORT.

HET KASTEEL EYSDEN.

INDIEN ge u van Maastricht per spoortrein naar het plaatsje Eysden begeeft, voert de reis u door een landschap, dat, al vertoont het nu geen buitengewoon bekoorlijke vergezichten, in elk geval een krachtigen, vitalen indruk u geeft. Korenvelden en goede weiden wisselen af. In groene boschjes gluren hofsteden u tegen, gele wegekens liggen vriendelijk uit tusschen welbegroeide, forsche bermen. Het meest aanminnige in dit landschap echter is de Maas. De Maas, die ge wel zelden ziet, doch wier opglooiende linkeroever, groen en welig, in haar dal en zoo haar eigen aanwezigheid wijst. Ge zijt op den weg tusschen Maastricht en Visé, en al heel spoedig brengt de behulpzame en rustige locaaltrein u op het plaatsje uwer bestemming.

De kleine statie Eysden is in geen enkel opzicht meer opvallend dan andere stationnetjes in deze of andere districten. De aanblik der eerste dorps huisjes heeft een echt zuidelijk cachet; iets Belgisch. Door een fraaie laan te linkerzijde van het station, loopt ge tot ge aan een kruispunt komt, waar een ijzeren grafkruis staat en verscheidene wegen samenkomen. Ge neemt de laan, die zich aan uw rechterzijde uitstrekt. Ge kunt niet verdwalen, want aan het eind dezer licht-groene heflijke laan is als een geweldige afsluiting een opstaand donker vlak, en in dit donkere vlak is weder een wijde open boog vol licht en teedere verre kleuren. Het is de machtige toegangspoort van het heerlijk kasteel Eysden.

Naderend, bemerkt ge, hoe dit opstaande vlak gansch een breedte heeft; het zijn de neerhuizingen met stallen, koetsiers-en portierswoningen; een heel brok kasteel op zichzelf reeds. Door deze machtige poort binnentredend, wordt ge verrast door den verrukkelijken aanblik van een tuinaanleg als ge wellicht nimmer ergens zoo schoon zaagt. De keurige bloemperken in Franschen stijl, de lieflijke fluweelige gazons, de rijke, zwierige planten en stamgeraniums, die in hun kuipen in lange reken langs de paden zijn gerangschikt, de dicht begroeide wallen en de volle flonkerende groene heggen, het vormt tezamen een geheel van weidsheid en lieflijkheid tevens, gelijk ge maar schaars elders vinden zult. De weiden, welke rondom den tuinaanleg zich uitstrekken, en waar een eigenaardig, krachtig type van koeien grazend rondgaat of herkauwend nederlegt; de bedrijvige, schier oud-testamentische pachthof Reinekenshof, welke met haar formuren en plompe sterke torendaken door het geboomte zichtbaar is; de vriendelijke verten der lichtende lanen van velerlei boomsoorten — het is een lusthof even machtig als bekoorlijk. Door een schoone

breede laan van ' hoog opgaand hout wandelend, geraakte ik, al heel spoedig aan den Maasstroom, de zilvere rivier die, halverwege Nederlandsch, halverwege Belgisch grondgebied, zich vlak langs het landgoed Eysden henenspoedt. Haar koele parelende oppervlakte, de zachtgroene welvende bergen aan den overkant vormen al een zeer passenden achtergrond voor een park als het weergalooze Eysdensche.

Recht voor de kasteelpoort, midden in den bekoorlijken tuin, vindt men tusschen lieve perken en gazons een vijver, een renaissance-lijst buigt er haar hardsteenen bogen omhenen, en zoo is de lichtende watervlakte aan een reusachtigen smaakvol omlijsten spiegel gelijk, daar op het gazon neer gelegd. Tegenover den vijver ziet men een donkere berceau als een koele levende grot van groen. In deze lommervolle, dik-overdekte laan staan vriendelijk de gastvrije stoelen en tuinbanken gereed ter weerszijden, en hunne witte gedaanten vormen een scherp kleurcontrast met het glanzend groene fond der wanden van de berceau. Aan den koelen donkeren ingang staan vier groote marmereen tuinbeelden; twee ervan troffen mij het meest: de een stelt een schalksche nimf voor; de ander den stouten, begeerigen Pan, die den mond in ondeugenden grijns vertrokken heeft, terwijl hij in duivelsche pret zijn Syrinx tegen zich aandrukt met machtige hand. Beide borstbeelden zijn krachtig van expressie, en maken een ik weet niet welken indruk van heidensche guitigheid in deze omgeving.

Indien men zich op deze plaats omwendt, heeft men den fraaisten aanblik op het kasteel zelf. Het staat met een macht en een onwankelbaarheid zoo heerlijk rustig daar op zijn hoog terras als een formidabel standbeeld op zijn voetstuk.

Het is opgetrokken in rooden baksteen en op fraaie en oordeelkundige wijze zijn de vlakken verdeeld door grijze steenen banden, wat al een zeer levendig aanzien aan deze muren verschaft. De gracieuze schoorsteenen, de machtige torens eveneens van donderrooden steen, welke als het ware met witte steenen is ingelegd, de indrukwekkende ingangspoort met haar heldersteenen omlijstingen en haar bebeeldhouwde wapens, de vensters met hun licht steenen kozijnen, en overtopt met fleurige torentjes, — het gelijkt een reusachtig mozaïek.

De tegenwoordige heer en bewoner van het kasteel Eysden, is graaf René Joseph Maur Anne de Geloës, wiens voorgelacht sinds eeuwen heeren van dit kasteel geweest is. Toen hij in 1880 huwde met gravin Blanche Ernestine Charlotte Marie

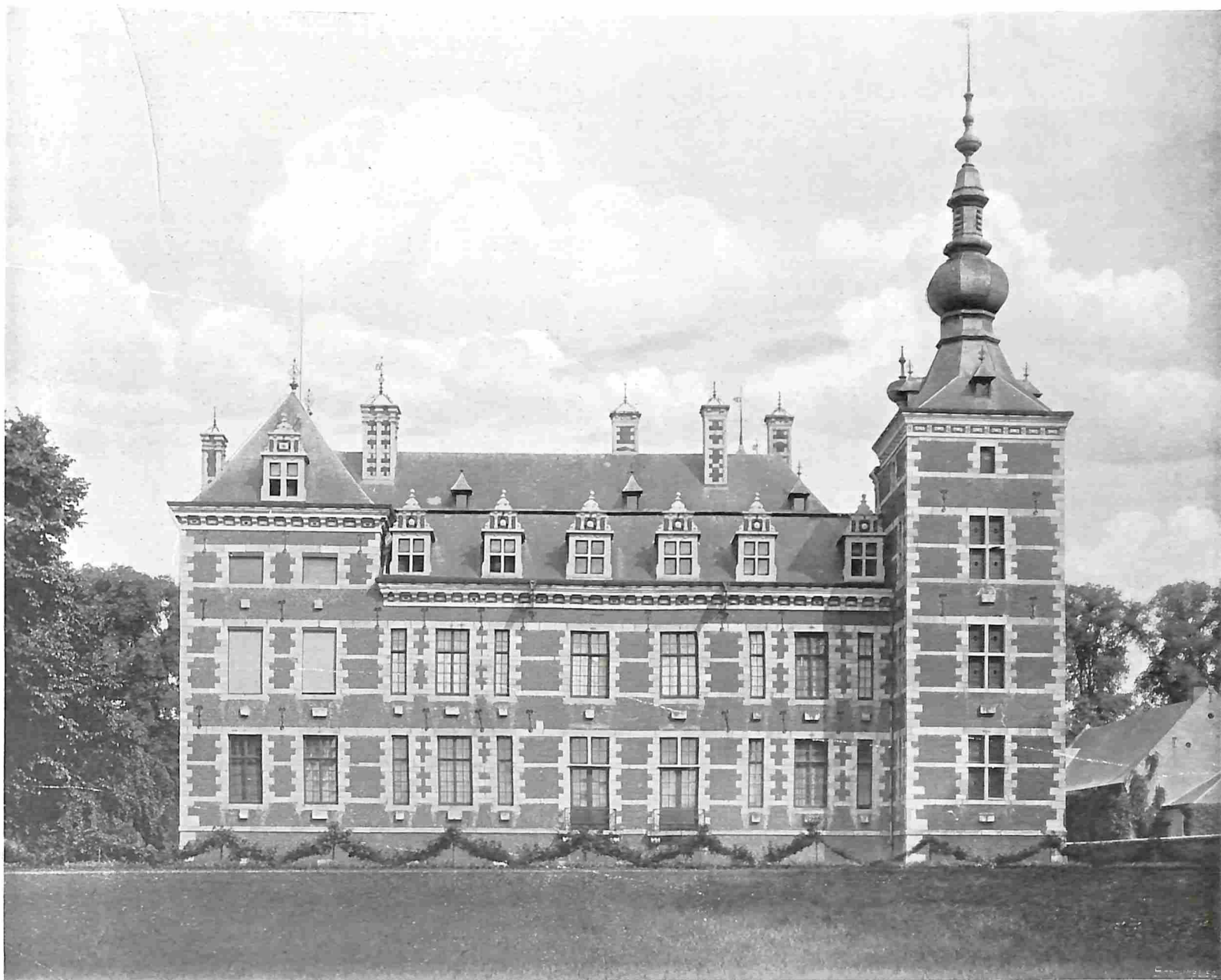

Foto Aug. F. W. Vogt.

HET KASTEEL EYSDEN. ZIJGEVEL.

Josèphe de Lannoy, besloten de beide jonggehuwden het verrukkelijke huis te restaureeren.

(Wordt vervolgd).

S.

MEIKEVERJAREN.

HET Landbouwdepartement der Vereenigde Staten van N. Amerika waarschuwt in een zijner jongste publicaties de landbouwende bevolking voor een te verwachten meikeverplaag in 1914.

Welk een enorme schade ook ginds in de beruchte z.g. meikever-jaren wordt aangericht door deze kevers, bleek in 1912 toen enkel in de Staten Iowa, Wisconsin en Illinois aan graan, gras en aardappelen door de engerlingen of meikeverlarven een schade werd toegebracht, welke op minstens 7 miljoen dollar wordt geschat. In ander aangetast gebied moet de schade aan den oogst dier gewassen op 5 miljoen dollar begroot worden, wat — ongerekend wat er verloren ging aan fruit, kweekplanten, geboomte en veldvruchten — het verlies reeds op 12 miljoen dollar brengt.

Voor al in de Staten ten Noorden der Ohio-rivier van den Atlantischen Oceaan tot Zuid-Dakota heerschte de laatste jaren soms een ware meikeverplaag. Vastgesteld kon worden, dat de levensgang van die meikeversoorten 3 jaren duurt. Ze kwam n.l. zeer veel voor in 1908 en 1911 en de grootste schade door de engerlingen aangericht viel in de jaren 1909 en 1912. Voor de Hollandsche meikevers bedraagt die duur 3 à 4 jaren, zooals in Gelderland resp. langs Rijn en IJssel gebleken is. Het warmere klimaat doet ginds zijn invloed gelden en brengt spoediger volkomen ontwikkeling; overigens zijn weersomstandigheden, voor den ontwikkelingsgang van het insect ongunstig, ook hierbij in aanmerking te nemen, wil men met eenige zekerheid een meikeverjaar voorspellen.

Van gouvernementewege wordt in Amerika de raad gegeven om dit najaar zeer diep te ploegen. Juist tusschen 1 en 15 October, als de larven aan het verpoppen zijn en hun grondcellen gaan betrekken of de meikevers uitkomen, kunnen ze, vóór kouder weer invalt, worden vernietigd. Later gaan ze dieper gebied zoeken, waar de ploegschaar niet komt.

Als tweede middel om ze te verdelen wordt zeer sterk aanbevolen de beweiding van akkers of gescheurd land met varkens,

daar deze den grond omwroeten op zoek naar engerlingen en er zeer vele buitmaken. Kraaien, spreeuwen, kieviten, mollen, dassen, en vooral ook de meeuwen achter den ploeg zijn welkome helpers om deze schadelijke larven kwijt te raken. De volwassen meikevers worden door uilen, geitemelkers en vleermuizen ook in grooten getale verslonden.

Akkers en weiden kunnen door een doelmatig aanbrenge van kunstmest, hoofdzakelijk kalk en kainiet, gezuiverd worden, zelfs kunnen bij ernstige schade aan grasland nog allerbest de zode en al het ongedierte samen door al te zware bemesting met ongebuischte kalk gedood worden. Een zeer welige grasgroei, soms zelfs al te welig, kan er het volgende jaar voor loonen. In elk geval is bemesting van door engerlingen aangetast land goed, om de aangerichte schade aan het grasgewas te herstellen. In Europeesch landbouwgebied, waar de werkkrachten goedkooper zijn als in Amerika, worden veel engerlingen achter den ploeg opgehaapt en de levende insecten gevangen. Ten onzent is dit laatste tot nog toe een der meest afdoende wijzen van bestrijding gebleken.

Ook in Frankrijk en Duitschland geschiedde dit veelvuldig en het is wel het meest afdoend, mits alle landbouwers in zulk een streek met alle kracht samenwerken. Het dooden van een meikever voorkomt een nageslacht van 12—20 engerlingen, bij enkele soorten wel 60—70. In de buurt van Zutphen b.v. werden in 1909 nog 250 miljoen meikevers gedood, in 1875 alleen vlak bij Wageningen 566 hectoliters (ruim 22 miljoen stuks) ingezameld. In den zomer van 1889 deed een enkele boer in Mayenne (Frankrijk) op zijn landerijen 2000 pond meikevers rapen. Als varkensvoeder is zulk een vangst niet te versmaden, ook gevogelte eet het met graagte.

Overdag, wanneer de meeste meikevers loom en suf zich aan het gebladerte van boomen en heesters ophouden, kunnen ze het best omlaag geschud en opgevangen worden. Men vindt ze meer op alleenstaand of verspreid geboomte dan wel in de bosschen, waar ze wel eens bij slecht weer een schuilplaats zoeken.

Steeds blijft het van belang de opvolging der meikeverjaren in het oog te houden, teneinde, zooals de Amerikaansche regeering deed, bedacht te zijn op weermiddelen tegen zich herhalende meikeverschade.

G.

AFGHAANSCH DIEREN-FABELEN.

EVENALS andere volkeren de geheele wereld over, bezigen ook de Afghanen de dierenfabel om bepaalde gedragslijnen te illustreeren, en de fabel tot zedeles te doen strekken. Misschien heeft de zedeles niets prijzenswaardigs volgens een Westerschen beoordeelings-standaard, en zou de gedragslijn die er in aangeprezen wordt, in meer beschaafde landen nooit populair worden, doch men bedenke, dat de eigenaardigheden van een ras tot uitdrukking komen in zijn literatuur, en hoe eenvoudiger de literatuur, hoe duidelijker de kleur. Vandaar ook dat de Afghaansche dierenfabel zoo dikwijls eerbied uitdrukt voor het met succes in praktijk brengen van listen en lagen, waarvoor de bewoners van Afghanistan trouwens bekend staan.

Soldaten, die bekend zijn met Afghaansche gebruiken in den krijg, zullen de waarheid weten te apprecieeren van de grondstelling, die den tekst levert voor de geschiedenis van den kameeldrijver, de slang en den vos. Een man, die een kameel bereed, kwam toevallig langs een plaats waar een boschbrand woedde. Een slang riep hem van de vlammen uit toe, en smeekte hem haar te redden. De man, die alle gedachte aan de vijandschap tusschen slangen en menschen terzijde stelde, en die alleen het oogenblikkelijk gevaar van het dier in aanmerking nam, stemde hier in toe. Hij liet zijn zadeltasch zakken tot op den grond, en nadat de slang erin gekropen was, werd deze naar een veilige plaats gebracht. Toen opende de man den zak en verzocht de slang heen te gaan, met de aanmaning zich in den vervolge zelf ook wat humaner jegens de menschheid te gedragen. De slang antwoordde: „Voor ik u en dezen kameel gebeten heb, ga ik niet heen!” De man, smartelijk getroffen door deze schromelijke ondankbaarheid, vestigde de aandacht van de slang op den dienst dien hij haar zoeven bewezen had. De slang erkende haar schuld, doch wees erop, dat haar redder zeer onverstandig gehandeld had, met het oog op de erf-vijandschap welke tusschen menschen en slangen bestaat. Zij begonnen nu over dit punt op prijzenswaardig gematigden toon te discussieeren, waarbij de slang vooral den nadruk legde op het feit, dat de menschen steeds goed met kwaad vergelden: en de man, die dit ontkende, stemde er ten slotte in toe, dat als de slang een getuige kon vinden om de waarheid zijner bewering te staven, hij zich zou laten bijten.

De getuige werd gevonden in de persoon van een bejaarde buffel-koe. Door de slang ondervraagd, gaf zij een kort overzicht van haar levensloop, en gaf als haar meening te kennen, dat het zeer zeker de gewoonte der menschen was, goed met kwaad te vergelden, daar haar baas haar, zoodra ze ophield melk te geven, de wei in joeg, tot zij vet genoeg zou zijn om te slachten. Op dit getuigenis eischte de slang haar recht. De man voerde echter aan, dat er twee getuigen noodig waren, en toen de slang hierin toestemde, werd een boom om zijn meening gevraagd. In eenige goed-gekozen zinnen bracht de boom het feit in herinnering, dat hij aan alle menschen, die schaduw bij hem zochten, deze gegeven had; doch hij beklagde er zich over dat, als zij uitgerust waren, zij hem altijd scherp opnamen, en als zij gereedschappen bij zich hadden, zij altijd een tak afkapten om als steel voor een spade of bijl te dienen. Zij gingen zelfs verder, door te berekenen welk gebruik zij van hun beschermer konden maken tegen de

schroeiende zon, als zij planken van hem maakten. Om kort te gaan, de boom was beslist dezelfde meening toegedaan als de buffel. Ten einde raad, overlegde de kameeldrijver hoe hij tijd kon winnen, toen er een vos voorbij kwam, die op zijn sarcastische manier vroeg: „welke vriendelijkheid hebt ge deze slang bewezen, dat zij verlangt u te dooden?” Nadat hem de geschiedenis verteld was, weigerde de vos haar te gelooven: de zak was zóó klein, dat hij zeker wist dat zulk een groote slang er onmogelijk in zou kunnen. Natuurlijk bleef der slang niets anders over, dan te bewijzen dat zij dit wel kon: de vos hield gediensig den zak open, en toen de slang goed en wel in de val was geloopt, gaf hij hem aan den man om haar te dooden. „Een wijs mensch behoort zich niet te laten vermurwen door de kreten om genade zijner vijanden; anders zal hem het ongeluk achterhalen”.

Deze zedeles spreekt niet voor de hooge zedelijkheid van de Afghaansche principes, nietwaar?

Zooals trouwens overal, dient de vos ook den Afghaanschen fabelverhaler als de verpersoonlijking der list en vindingrijkheid. Het verhaal van den tijger, den wolf en den vos laat den laatste zien in het karakter van den beleidvollen, verstandigen hoveling. Deze drie dieren gingen op zekeren dag samen jagen, en nadat zij een berggeit, een hert en een haas gedood hadden, namen zij deze mee naar huis om ze in het hol van den tijger op te eten. Nadat ze op hun gemak gezeten waren, verzocht de tijger den wolf den buit te verdeelen zooals hem goed dacht; waarop de wolf de berggeit als het grootste stuk aan den tijger toewees, het hert aan zichzelf en de haas aan den vos. „Het lijkt me vreemd, dat ge in mijn bijzijn van „ik” en het „mijne” praat”, zeide de tijger. „Wie en wat ben jij, en welken dunk heb je wel van me?” En zijn klauw opheffend, sloeg hij den wolf op de plaats dood. Toen wendde hij zich tot den vos en verzocht hem den buit te verdeelen. De vos antwoordde onmiddellijk dat de berggeit voor Zijner Majesteit's ontbijt was, het hert voor Zijn middagmaal, en dat de haas bewaard moest worden voor Zijner Majesteit's souper. „En van wien heb jij deze wijze van verdeling en deze wijsheid geleerd?” vroeg de tijger met goed geveinsde verbazing. De vos antwoordde dat hij iemand was, die wist leering te trekken uit het lot van anderen. De tijger (die waarschijnlijk niet erg hongerig was) wijdde nu uit over zijn eigen ideeën van rechtvaardigheid, welke hiermee eindigden, dat de vos al het wild voor zich mocht behouden, terwijl de tijger er op uit zou gaan om zich zelve ander te verschaffen, „en daarna zal ik doen wat ge mij gelast”. Een veelbeteekende wenk, dat lichamelijke kracht wél doet, te profiteeren van de sluwheid der zwakkeren.

Een fabel die zeer veel op deze gelijkt, doch waarin de leeuw de rol vervult die in 't bovenstaande door den tijger werd gespeeld, vindt men onder de Afghaansche stammen.

Een van de beste verhalen is dat van den papegaai en den koopman, hetwelk de algemeen geldende Afghaansche leerstelling illustreert, dat men met list bereiken kan wat met geen ander middel mogelijk is. Een zeker koopman, zoo zegt de fabel, stond op het punt een reis naar Zuidelijk Indië te gaan maken. Vóór zich op weg te begeven, vroeg hij aan al de leden van zijn huisgezin, hem een geschenk op te noemen, dat hij of zij wenschte meegebracht te hebben. Het laatst van allen vroeg hij aan zijn papegaai die uit Hindostan geboortig was, wat hij voor hem in dit land kon doen. De papegaai verzocht hem onmiddellijk een zeker woud te bezoeken, waar hij waarschijnlijk nog andere papegaaien zou vinden. „Brenge ze mijn groeten over en zeg, dat zoo'n en zoo'n papegaai,

die een vriend van hen is, in uw huis in een kooi zit opgesloten, en dan moet ge zeggen: „Het is een vreemde vriendschap, die mij, zonder er u om te bekwamen, hier maar in een kooi laat rondfladderen”. „En welk antwoord zij u ook geven, ik verzoek u, het mij over te brengen”. De koopman vervulde nauwgezet zijn belofte. Hij vond het bosch en de papegaaien, en bracht de boodschap van de papegaai over: nadat hij dit gedaan had, zag hij tot zijn schrik, dat een der vogels zoo aangedaan was, dat hij na hevige beven en fladderen dood neerviel. Toen hij thuiskwam, vroeg de papegaai of hij hem ook iets te zeggen had. Bang om den vogel pijn te doen, draaide de koopman om de vraag heen, doch toen de vogel boos werd, en hem zei, dat hij niet behoefde te spreken als hij niet wilde, gaf hij toe en vertelde hem met vele uitdrukkingen van spijt de gevolgen van het overbrengen van de boodschap. Toen de papegaai van den dood van zijn vriend hoorde, begon ook hij heftig te beven en te fladderen en viel toen dood in zijn kooi neer. De koopman vergoot vele tranen over zijn dood en wierp na veel wegeklag het lijk uit de kooi. Nauwelijks echter raakte de papegaai den grond, of er kwam weder leven in en hij vloog op het dak van het huis; de verbaasde koopman vroeg om uitleg. Hierop legde de papegaai uit, dat zijn

Foto Aug. F. W. Vogt.

KASTEEL EYSDEN. TUINAANLEG VAN DEN VOORHOF.

Foto Aug. F. W. Vogt.

KASTEEL EYSDEN. FRONT.

vriend déze boodschap gezonden had: „Doe alsof je dood bent, dan wordt je vrijgelaten.”

„Nu begreep ik zijn bedoeling natuurlijk dadelijk uit wat U zeidet”, voegde de papegaai erbij, „en aldus herwon ik mijn vrijheid. En nu vraag ik u, daar ik uw zout gegeten heb” — let op de uitnemende beleefdheid van papegaaien, die in Afghaansche huizen zijn grootgebracht — „om vergiffenis. Vaarwel!”

„Ik vergeef u”, zei de koopman terneergeslagen. „God behoede u”. En de papegaai ging zijns weegs, zeggende: „Vrede zij met u!” (Slot volgt).

EEN YANKEE-STREEK.

(Slot).

EN nu eerst drong het tot den gelukkigen vinder door, dat hij niet droomde, dat het werkelijkheid was, en tranen, maar van geluk, stroomden hem langs de wangen. Eén ding stond hem slechts tegen, het gaan dineeren met zijn Chef in „Continental”, het grootste restaurant der stad, misschien van de geheele wereld. Niets liever wenschte hij toch, dan onmiddellijk naar huis te gaan, om vrouw en dochters zijn geluk mede te deelen. Maar dat kon niet en hij deed moeite om een vrolijk gezicht te zetten, toen de Directeur hem uitnodigde de hel verlichte en met planten rijk versierde staatstetrap te beklimmen, die naar de bel-étage van het restaurant voerde.

Hier aangekomen, wisselde de Directeur op fluisterenden toon een paar woorden met een daar geposteed bediende, die hen vervolgens naar een deur geleidde en met luider stem de namen van den Directeur en van den doctor afkondigde.

Daar traden hun van den achtergrond eenige dames tegemoet en de doctor wist niet wat hem overkwam, toen hij plotseeling van alle zijden door hen was omringd en zich vrouwenarmen om zijn hals strengelden onder de woorden: „beste man, lieve vader, hartelijk geluk gewenscht”.

„Maar vertel ons nu toch waarmede wij u moeten feliciteeren. Eerst kwam er een telegram, vertelde de moeder: „een groot geluk is mij ten deel gevallen; ik blijf bij den directeur eten en zal u laten afhalen”. En een poos later kwam er een prachtige automobiel namens den Directeur der Bibliotheek, et nous voici!” voegde de jongste dochter er bij.

Intusschen was de Directeur lachende ter zijde blijven staan; nu werden echter zijn beide handen door den diep bewogen doctor gevat. „Hoe kan ik u dit oogenblik ooit vergelden?” vroeg hij. „Is niet noodig”, antwoordde de Directeur, „ik was bij u in de schuld, de eene verrassing is de andere waard. Maar nu aan tafel, dames, daar zullen wij het gemakkelijkt kennis maken, en u alles ver-

tellen, wat er heden gebeurd is”.

Een paar dagen* later had er een vergadering plaats van de Commissie van Toezicht met het Bestuur der Bibliotheek en werd op voorstel van den Directeur met algemeene stemmen besloten, aan Dr. John Mac-Gregor als zijn aandeel in de gevonden gelden, een som van honderd-vijftig duizend dollars uit te keeren.

Van het voornemen om door den doctor ook nog een onderzoek te doen instellen bij boeken die van andere zijde aan de bibliotheek waren geschonken, moest worden afgezien, omdat de toch reeds wankele gezondheid van den doctor door de laatste gebeurtenissen zoodanig was geschokt, dat door de geneeskundigen een onmiddellijke terugkeer naar zijn geboorteland werd aangeraden. Dit is dan ook geschied en met de dezer dagen vertrokken boot van de Casteline, heeft de familie Mac-Gregor tot ons leedwezen de Vereenigde Staten verlaten om zich opnieuw in Schotland te vestigen, waar de doctor zijne bacterie-studiën wel zal hervatten, doch zich niet meer in het strijdperk met zijne tegenstanders wil begeven.

Nader vernemen wij nog, dat het jongste lid der familie Mac-Gregor binnen eenige tijd naar P. zal terugkeeren als echtgenoot van den Directeur der Library, met wien zij zich voor haar vertrek heeft verloofd.

P. Jan. 1912.

Harry.

„Dat is een goed idee van je geweest”, zei de directeur van een groote bibliotheek in de stad P., terwijl hij in het laatst van 1912 met den secretaris der instelling bezig was, de begroting op te maken voor het volgende jaar. „Dat is een goed idee van je geweest, dat stukje dat in de *Observer* heeft gestaan: „Een eerlijk man”.

„Laat mij nog eens even de cijfers zien; het aantal uitgeleende boeken bedroeg het tienvoud van dat van het vorige jaar en de streng toegepaste boete van een dollar op elke beschadiging, aan een boek toegebracht, heeft alleen vijf duizend dollar opgebracht. Het gevreesde deficit is dus veranderd in een vrij aanzienlijk overschot. Bravo!”

B.

AAN ZEE.

Hoe heerlijk die wolken,
hoe heerlijk die lucht,
die blinkende meeuwen,
in zwevende vlucht.

Die deinende golven,
met schuimende top,
die duikende pinken,
en klimmend' weer op.

Die dartele jeugd daar
aan 't wijd effen strand
die spartelt in 't water,
en rolt in het zand.

Hoe heerlijk de mensch, die
in 't helmgroen nu rust,
zich kostelijk lavend
aan zomerschen lust.

Foto Aug. F. W. Vogt.

KASTEEL EYSDEN. DE HAL.

DE DUITSCHE DOG.

„He who alone there was deemed best of all,
The war dog of the Danefolk, well worthy of men.”

DAS Symbol deutscher Kraft, Geschmeidigkeit und Tapferkeit, ist unsere Dogge — op deze typische wijze begint het overigens uitstekende werk van Richard Strebels over Die deutsche Dogge. Tot in de kleinste bijzonderheden heeft hij den waarschijnlijksten oorsprong dezer honden nageplozen en daarbij velerlei ontdekkingen gedaan op het gebied van oude teekeningen en schrifturen.

Vroeger bestond er groote verwarring in de benaming van dit hondenras: men sprak van Deensche dog, Duitse dog, Ulmer dog enz. zonder dat ooit door iemand gedefinieerd werd, welke dan wel de verschillen tusschen deze honden waren. Het is een kleine aanmatiging van de Duitschers geweest, om zich het vaderschap van dit ras toe te eigenen, dat niet specifiek Duitsch is. Het is een feit dat Denemarken het land is waar voor het eerst de eigenlijke Duitse doggen als constant ras gefokt werden. Dr. Jos. Fitzinger, een gezaghebbend kynoloog, die zich meer dan vijftig jaar heeft bezig gehouden met de studie der hondenrassen, zegt in zijn werk *Der Hund und seine Rassen*: in Engeland ist sie unter dem Namen Danish Dogg, in Frankreich unter der Benennung Grand Danois bekannt. Dänemark ist das Land in welches diese Race zuerst gezogen wurde und welchen sie auch ihre Benennung verdankt. Toch moet erkend worden dat het de Wurtenbergers geweest zijn, met den beroemden fokker Max Hartenstein aan het hoofd, die voor het eerst orde en regel in dien chaos van namen en fokprodukten gebracht hebben; zij hebben de verschillende fokkers tot elkaar gebracht en de raspunten vastgesteld.

Hoe het zij, tegenwoordig spreekt men alleen van Duitse doggen en is de benaming Deensche dog en Ulmer dog vervallen; wie zich hieraan niet stoort wordt als leek beschouwd.

De geschiedenis leert, dat de naam dog afkomstig is van het angelsaksische woord *dogga*, waaruit het Engelsche dog, het Fransche dogue en het Hollandsche dog ontstaan zijn. Evenals bij andere hondenrassen, verkeert men ook hier in het onzekere, wie de stamvaders van den Duitschen dog geweest zijn; algemeen wordt aangenomen, dat hij ontstaan is uit een kruising van den ouden Engelschen bullebijter met den windhond.

Wat het algemeen voorkomen betreft, moet de Duitse dog,

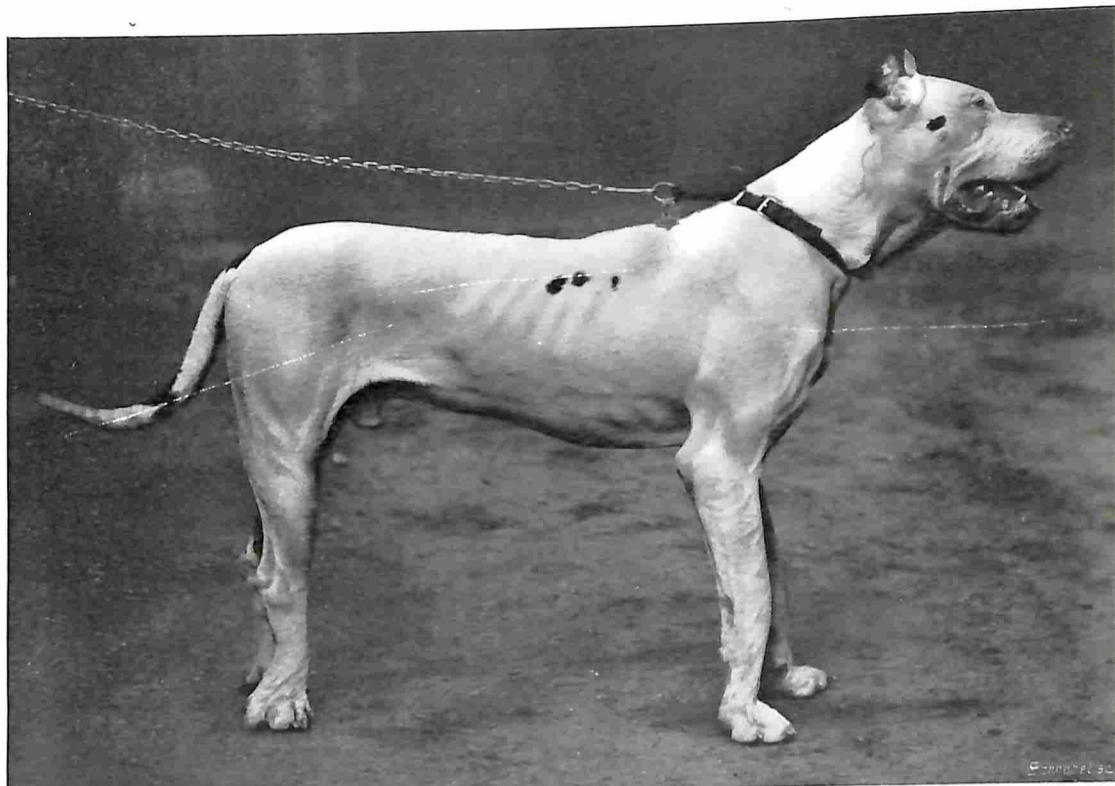

Foto C. Steenbergh.

EEN DER WEINIG OVERGEBLEVENE ALBINOS-DOGGEN.

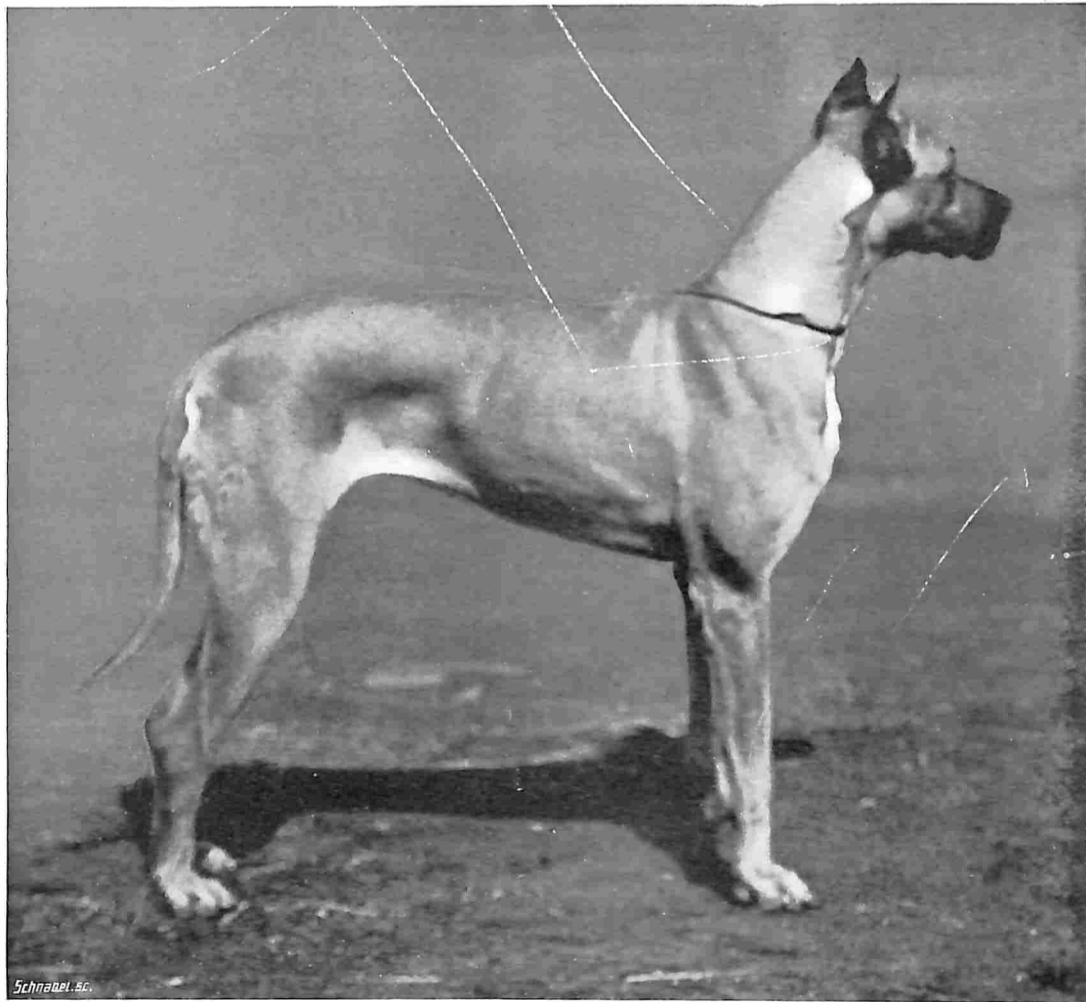
meer dan enig ander hondenras, grootte, kracht en sierlijke vormen in zich vereenigen. Hij is niet plomp als een mastiff, noch slank en licht als de windhond, doch moet het midden tusschen beide houden. Hij paart een flinke grootte aan een krachtigen, doch fraaien bouw, heeft ruimen gang en fiere houding, draagt kop en hals hoog; in rust houdt hij den staart naar beneden, in opgewekte stemming rechtuit of met een lichte kromming. De snuit is breed, sterk en stomp, de oogen klein met veel expressie. De nek is lang en licht gebogen, zonder afhanginge wammen. De lendenen zijn licht gebogen, de schouders afvallend met de ellebogen recht daaronder. De buik moet goed opgetrokken zijn. De pooten recht en sterk gespierd, de dijen lang en sterk, de voeten groot en rond. Het haar moet hard en dicht bezet zijn; de staart is sterk aan den wortel en eindigt fijn. De hoogte der Duitse doggen bedraagt minstens 70 tot 80 cM., hun gewicht 60 tot 75 Kg.

De kleur dezer honden kan drieërlei zijn: gestroomd, gevlekt of éénkleurig.

Bij gestroomde dieren gaat de hoofd- of grondkleur van het geel tot donker bruin, waarover zwarte of donkere dwarslijnen.

Bij gevlekte exemplaren is de grondkleur wit met zwarte, grijze of blauwe vlekken, die onregelmatig maar toch evenredig over het geheele lichaam verspreid zijn. Porcelain- of harlekijnoogen, vleeschkleurige neus en lichte nagels zijn geen fouten. De één-kleurige kunnen zijn geel, blauw, grijs, aschgrauw, zilvergrijs, zwart of geheel wit. De laatste, de echte albinos, ziet men tegenwoordig niet meer. De neus is zwart, oogen en nagels zijn donker. Witte vlekken, hoewel niet gewenscht, mogen alleen voorkomen aan borst en voeten. Bij de grijze exemplaren duld men wel lichte, maar nooit glas- of porcelain oogen.

Het coupeeren van de ooren bij dit ras is een teere kwestie, uit een oogpunt van dierenmishandeling beschouwd. Wel is waar geven de gecoupeerde ooren den Duitschen dog het intelligente uiterlijk en vloeien de lijnen van den hals daarvoor zoo harmonisch in den kop over, terwijl de niet gecoupeerde hond een dom en plomp voorkomen heeft, maar... het afsnijden der ooren is zeer pijnlijk en dikwijls moeten zij opnieuw besneden worden, omdat de goede stand niet dadelijk verkregen werd. Dat is ergerlijke dierenmishandeling en moest verboden zijn. Gebeurt deze operatie onder narcose, die bij dieren zoo gemakkelijk is toe te passen, dan kan het er nog mee door, temeer daar zij bij de nabehandeling der wonden zich niet herinneren, wat er vroeger gebeurd is. Het is een loffelijk pogen van de Nederl. Maatschappij tot Bescherming van dieren, om op de hondententoonstellingen alleen prijzen uit te loven voor niet gecoupeerde honden.

Schnabel, Sc.

Foto C. Steenbergh.

EEN-KLEURIGE GELE DUITSCHE DOG,
EEN MOOI EXEMPLAAR OP DE AMSTERDAMSCHER TENTOONSTELLING.

Hoe intelligent deze honden zijn, bewijst de volgende geschiedenis. De kleine Bruno Wielke te Friederichsberg werd buiten steeds vergezeld door den hond van zijn grootvader, een Duitschen dog, die gaandeweg een trouwe speelkameraad van hem geworden was. Eens was Bruno bezig om knikkers te zoeken, die tusschen de tramrails gevallen waren. In zijn ijver lette hij in het geheel niet meer op zijn omgeving en zou daardoor zeker onder een naderenden tramwagen gekomen zijn, wanneer niet op het laatste oogenblik de hond hem bij de kleeren en snel van de rails getrokken had. Spoedig was het nieuws verspreid en van alle kanten kwam men opdagen, om den hond te bewonderen, die door zijn kloeke daad de redder van zijn kleinen baas geworden was.

Messler, een van de oudste Deutsche doggenfokkers, verhaalt van de jalouzie dezer dieren; zijn lievelingshond, die hem steeds vergezelde, werd daarom door de andere honden gehaat en met z'n allen gingen ze hem te lijf, wanneer hij het waagde, alleen in hunne nabijheid te komen. Hij had een andere dog, die zelf hare jongen ter aarde bestelde wanneer zij gestorven waren; het dier groef een gat, legde het kleintje er in en schoof met den poot de aarde er over, waarna zij die vast stampte.

In Brehm's Tierleben deelt de leeraar Grässner aardige episoden mede van zijn Deutsche dog Tom. Als een mensch nam het dier aan alle familie-gebeurtenissen deel; werd er iemand ziek, dan zat Tom uren lang voor het bed en keek den zieke onafgebroken aan, totdat hij zijn snuit of poot voorzichtig op hem legde, om daarmee als 't ware zijn medelijden uit te drukken. Wanneer er een postpakket aankwam, dan kon hij in zijn vreugde bijna niet wachten tot het uitgekapt werd; ter sluiks nam hij dan een voorwerp weg en rende er mede naar alle familieden, om hen met die aangename gebeurtenis in kennis te stellen. Wanneer er een familielid arriveerde, dat lang afwezig was geweest, dan rende hij dadelijk naar mijn school, hoewel hij het anders niet waagde mij daar op te zoeken; dol van vreugde trachtte hij zich dan meester te maken van mijn hoed en stok om mij te dwingen met hem mee te gaan.

Wanneer er iemand op reis ging, van wien hij veel hield, dan trachtte hij dit te verhinderen door de bagage weer uit den coupé te slepen; nog een tijdlang liep hij luid blaffende en jankende den trein achterna. Amusant was zijn gedrag wanneer hij de kans vrij zag om van mijne dochters, als zij aan het handwerken waren, het een of ander voorwerp, b. v. een paar opgerolde kousen of een kluwen wol, stilletjes weg te pakken en in zijn grooten muil te verstoppen. Wanneer zij dan met opvallenden ijver overal gingen zoeken, dan had hij zijn doel bereikt. Hij nam een deftige houding aan en zette een parmantig gezicht als om te toonen dat hij er geen idee van had waar het was — en gaf het niet eerder terug voor hem dringend op den man af gevraagd werd: Tom, weet jij niet waar dat kluwen gebleven is? Wanneer ik hier toevallig bij tegenwoordig was, dan kwam Tom, terwijl er nog druk gezocht werd, heel kalm naar mij toe, deed even zijn bek open, zoodat ik het voorwerp kon zien, wierp mij een schelmschen blik van verstandhouding toe en ging dadelijk daarop met een ernstig gezicht naar zijn plaats terug.

Zoo zouden wij nog tal van aanhalingen kunnen doen, waaruit blijkt, welk een gezellige, trouwe en dappere huishond de Deutsche dog is. DR. DUVAL VERWEY.

Overneming verboden.

BOEKBESPREKING.

Tulpen, hare geschiedenis, beschrijving en behandeling. Een boek voor liefhebbers, die zelf kweken willen, naar Joseph Jacob, bewerkt door E. Th. Witte, hortulanus te Leiden. Met 14 platen, waarvan 8 in kleurendruk. Amsterdam, Scheltema & Holkema's boekhandel. *)

WIE dezen titel ziet, zal licht geneigd zijn aan eene vergissing te denken. Een boekje over Tulpen, zal menigeeen meenen, wordt niet in Engeland, maar in Nederland geschreven, en indien er sprake is van eene bewerking, kan alleen aan eene

Foto J. W. F. Rootmeijer.

EEN KARAKTERISTIEKE DUITSCHE DOGGEN-KOP.

vertaling uit het Nederlandsch in het Engelsch, maar niet omgekeerd worden gedacht.

En wie van onze oudere tuinbouwlitteratuur op de hoogte is en zich herinnert dat in de achttiende eeuw onze Nederlandsche bollenkweekers, de Voorhelms, de Van Kampens en anderen hunne vermaarde handleidingen uitgaven in 't Engelsch, Fransch, Duitsch en zelfs Italiaansch, zal meewarig het hoofd schudden over zooveel decadentie: dat nu uit Engeland het licht moest opgaan over onze nationale tulpen en van daar uit zelfs schijnen.

Toch behoeft men zich over de voortvarendheid van de Nederlandsche tulpenkweekers van onzen tijd niet ongerust te maken. Aan hen is de groote voorliefde, die de tulp in onze dagen alom geniet, te danken en indirect zijn zij dus ook de aanleiding tot de uitgaaf van het Engelsche boekje. Maar dat het oorspronkelijke jui-t in Engeland verscheen, verdient toch eenige nadere verklaring.

De trek naar het buitenleven, waaraan ook „Buiten” zeker voor een goed deel zijn ontstaan dankt, is een internationaal verschijnsel, dat in hooge mate door de ontwikkeling van het automobilisme bevorderd is. Een verblijdend gevolg van het buitenleven is de toenemende belangstelling in bloemen en planten, die op haar beurt het aanzijn heeft gegeven aan een snel zich uitbreidende vakliteratuur.

Engeland, waar reeds gedurende de geheele 19^e eeuw de liefde voor bloemen veel sterker ontwikkeld was dan waar ook ter wereld, is in dit opzicht steeds aan de spits blijven staan. Nergens vindt men zoo kostbare en uitgelezen particuliere verzamelingen van de meest uiteenlopende plantengeslachten als daar, nergens heeft de gemiddelde liefhebber zooveel over voor zijn tuin en zijne kassen, nergens heeft zich de vakliteratuur voor den leek zoo gespecialiseerd en worden er zoo hooge eischen aan gesteld als daar.

En nu komt daar in 't bijzonder ten aanzien van de tulp nog iets bij. De Engelschen hebben al in de achttiende eeuw met voorliefde uitgebreide collecties aangelegd van zoogenaamde liefhebberstulpen, waarover men in het boek van den heer Jacob uitvoerige mededeelingen kan vinden. Toen die liefhebberij in de tweede helft der vorige eeuw zóó verflauwde, dat zij nagenoeg geheel te niet ging, kwam daarvoor in de plaats de waardeering van de aesthetische waarde van tal van vroeger verwaarloosde en voorbijgeziene late tulpen, die in oude boerentuintjes in afge-

*) In enkele woorden is in ons nummer van 8 Nov. l.l. reeds de aandacht op dit boek gevestigd.

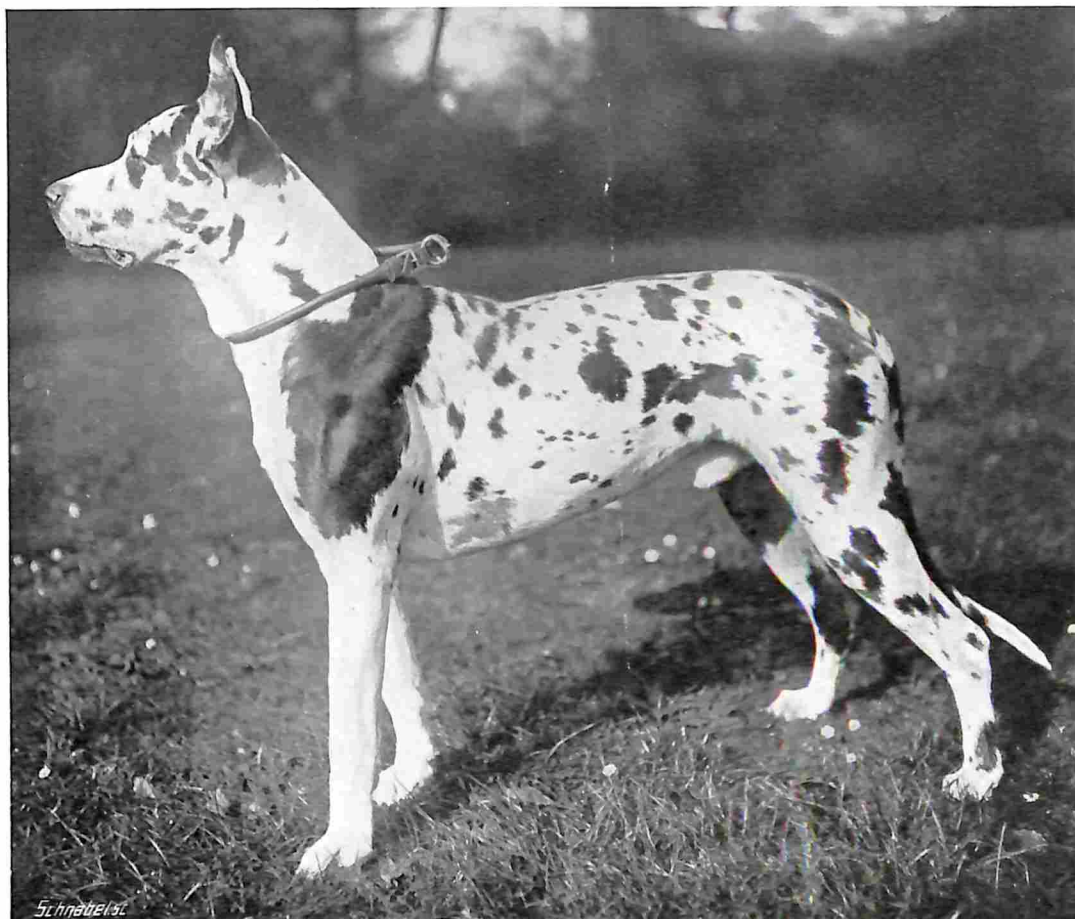

Foto J. W. F. Rootmeijer.

KAMPIOEN NESTOR, DE ZOON VAN HEDWIG VAN TERBORG.

legen streken van Engeland en Ierland weder opgespoord en weldra eene zeer welkome aanwinst voor onze hedendaagsche tuinen bleken te zijn. Tegelijkertijd kwamen uit ons land de Darwintulpen aan de markt en ofschoon deze aanvankelijk met veel tegenkating uit Engeland te strijden hadden, zijn zij daar de meest gezochte en meest gewaardeerde van alle tulpenrassen geworden en beheerschen er, naar het oordeel van den heer Jacob, met de „Cottage” tulpen, de toekomst.

Op de voorjaartentoonstellingen der Britsche tuinbouwverenigingen wisten zoowel Nederlandsche als Britsche firma's gelegenheid te vinden om de late tulpen in aantrekkelijken vorm aan de liefhebbers te laten zien. De Engelsche buitenplaatsen met hare uitgestrekte boordbedden, met hare breede oprijlanen, waarlangs groepjes tulpen van ééne soort zoo gunstig uitkomen, maakten zich snel van het nieuwe materiaal meester en voor de vazen in halls en drawingrooms was het weldra onmisbaar.

Het is daarom veeleer te verwonderen, dat er niet reeds lang talrijke Tulpenboekjes in Engeland verschenen zijn. En toch is het boek van den heer Jacob het eerste, terwijl er in alle seriën van populaire tuinboekjes afleveringen voorkomen gewijd aan Iris en Lelie, ofschoon deze bolgewassen veel minder algemeen in Engelsche tuinen voorkomen dan de tulp, die er in populariteit de Narcis op zijde streeft.

De reden voor deze stiefmoederlijke litteraire bedeeling van de tulp is niet ver te zoeken. Het onderwerp is bijzonder moeilijk. De eerste wetenschappelijk-tuinbouwkundige monografie over het geslacht *Tulipa* moet nog geschreven worden, en terwijl het bestaan van dergelijke werken, o.a. voor de *Crocus*, de *Iris*, de *Lelie* en de *Narcis* de samenstelling van populaire werkjes voor die plantengeslachten vrij gemakkelijk heeft gemaakt, moest voor een Tulpenboek de schrijver zelf zijn weg zoeken.

De schrijver, die dit heeft aangedurfd, is niet de eenige Engelsche predikant, die eerst uit liefhebberij, later als volleerd vakman zich op de bloementeel heeft toegelegd, om dikwijls na eenige jaren tot de overtuiging te komen dat de kweekerij meer bekoring heeft en meer stoffelijke voordeelen biedt dan het predikambt. De heer Jacob is nog steeds „Reverend”, maar toch geeft hij sinds een paar jaar een bescheiden prijscourant van lollen nit en schrijft hij bijna wekelijks over Narcissen en Tulpen in „The Garden”, zoodat hij reeds thans blijkbaar meer kweker dan dominee is.

Reeds sedert jaren bezoekt de heer Jacob in 't voorjaar de bollenstreek, maakt er studies van de verschillende soorten tijdens den bloei en tracht in alle vakgeheimen door te dringen. Daarbij heeft hij de voorliefde van vele zijner landgenooten voor oude boeken, zoodat hij zich aangetrokken gevoelt tot de bestudeering van de geschiedenis der bolgewassen uit oudere schrijvers.

* * *
Van dit alles geeft het boek blijk, dat thans ook in het Nederlandsch verschenen is. Terecht vestigde de redacteur van de Engelsche reeks bloemenboekjes, waarin „Tulips” verscheen, er de aandacht op, dat de schrijver pionierswerk had te verrichten en zijn taak daardoor aanmerkelijk werd verzwaard. Natuurlijk heeft het boek dan ook zijne leemten en onnauwkeurigheden. Bovendien zou vermoedelijk alleen een Nederlander in staat zijn, deze gebreken [te vermijden. Maar zoolang geen onzer landgenooten

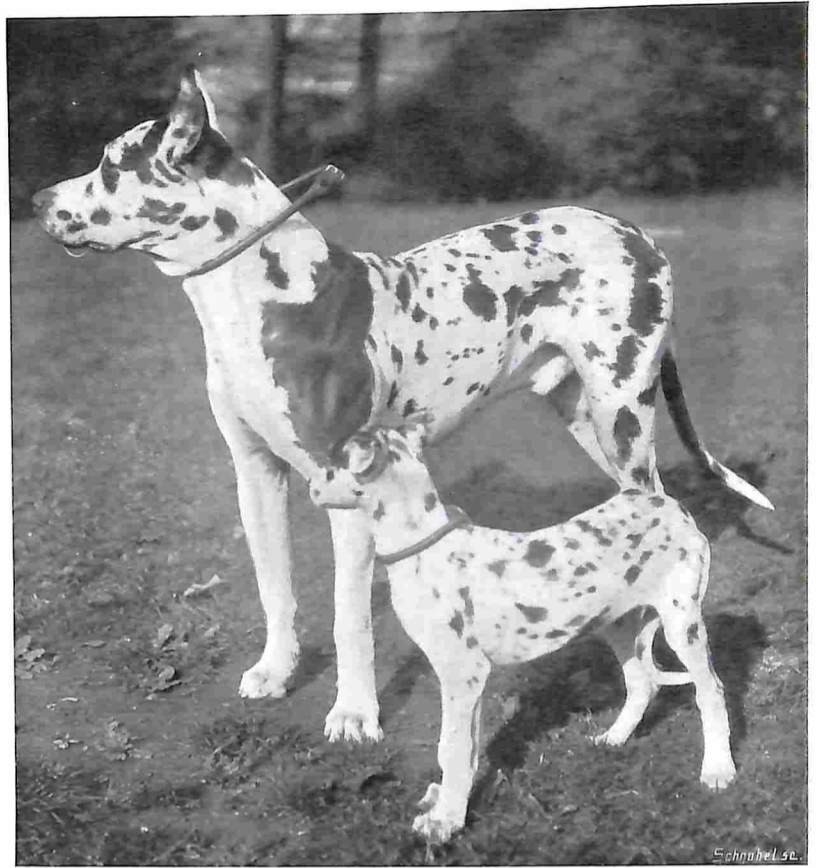

Foto J. W. F. Rootmeijer.

NESTOR MET ZIJN OUDSTE DOCHTER HEDWIG II.
EIGENAAR: BRON VOS.

zich geroepen voelt tot het schrijven van een standaardwerk over Tulpen, moet de verschijning van het werk van Jacob met groote waardeering worden begroet, en is het goed gezien, daarvan zoo spoedig mogelijk een Nederlandsche bewerking het licht te doen zien.

Aan den anderen kant is er een eigenaardig voordeel aan verbonden, dat hier een Engelschman over de tulp aan het woord is. Hij beschouwt de tulp heel anders als wij. Een Nederlandsch kweker zou het nog niet aandurven, de vroege soorten zoozeer op den achtergrond te dringen als Jacob doet, die op grond van de snelstijgende geliefdheid der late tulpen, aan deze onvoorwaardelijk de toekomst voorspelt en de meeste aandacht aan deze wijdt.

In zoover is het werk ook voor den Nederlandschen vakman van belang, al zal het hem natuurlijk op het gebied der praktijk niets nieuws leeren.

Toch zal hij zijn voordeel kunnen doen met de wenken, die de schrijver geeft over „Combinaties van Tulpen” en „Tulpen vereenigd met andere planten”, want de heer Jacob is een man van fijnen smaak, die oog heeft voor de aesthetische werking van verschillende kleuren bijeen en van wien ook de doorsnede-bollenkweker in dit opzicht nog wel wat kan leeren.

Zoals echter ten overvloede uit den titel van de Nederlandsche uitgave blijkt, is het in de eerste plaats bestemd voor den liefhebber, en deze vindt er naast eene menigte belangwekkende geschiedkundige bijzonderheden, een schat van nuttige wenken en opwekkingen.

De heer E. Th. Witte, die de Nederlandsche bewerking met groote zorgvuldigheid tot stand bracht en de uitgevers die het boek in uiterlijke verzorging in niets bij het Engelsche model deden achterstaan, verwachten blijkbaar, dat ook in Nederland bij de bloemenliefhebbers voldoende belangstelling voor de Tulp bestaat, om deze uitgave te rechtvaardigen. Mogen zij in die verwachting niet worden teleurgesteld.

Misschien verhoogt juist wel — de nationale bewondering voor het vreemde in aanmerking genomen — het Engelsche karakter van het boek de aantrekkelijkheid voor het Nederlandsche publiek en zal zich de Nederlandsche bloemenliefhebber met bijzondere voorliefde op de Tulp gaan toeleggen, nu hij van den heer Jacob vernomen heeft, hoe „fashionable” deze bloem en hare vereering gevonden wordt aan de overzijde van het kanaal.

E. K.

Overneming verboden.

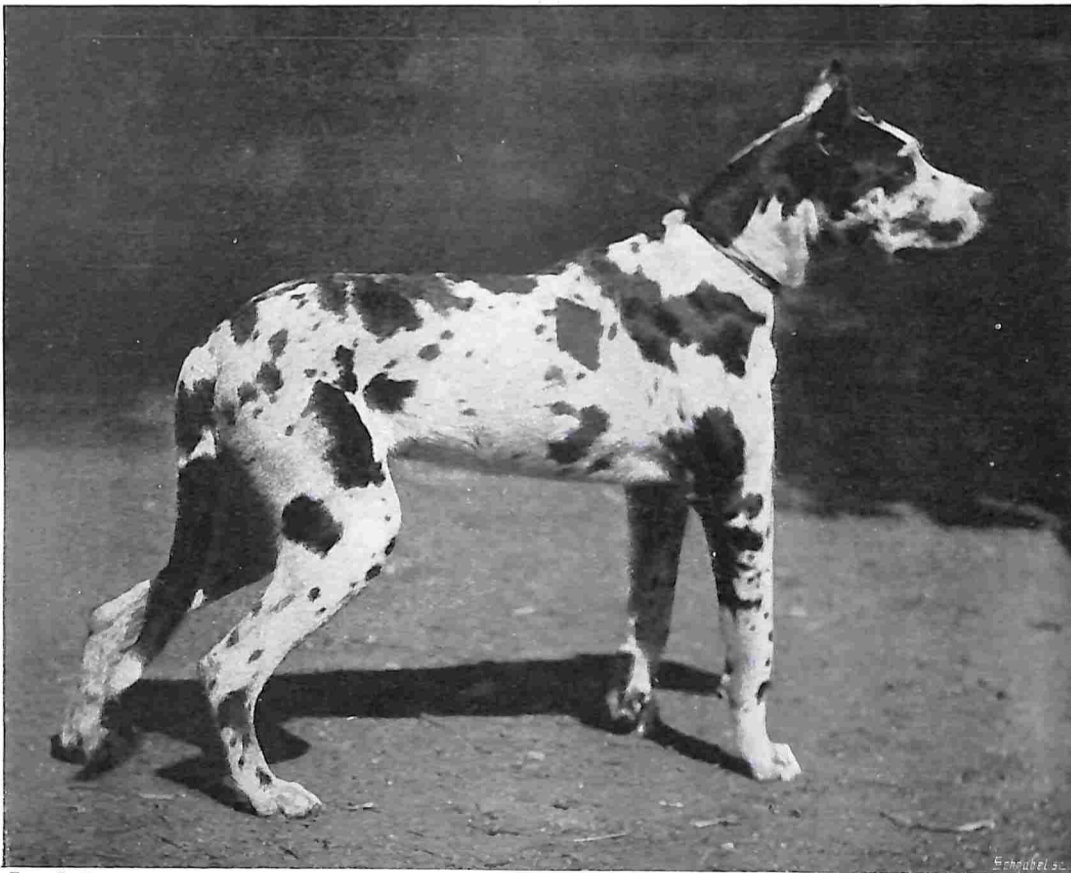

Foto C. Steenberg.

EEN EIGENAARDIG GEVLEKTE DUIISCHE DOG.

Foto C. Steenbergh.

CRYSANTHEMUM „REMBRANDT”.

Ingezonden door den heer J. van Ouwerkerk te Aalsmeer op de laatste plantenkeuring, waar zij een certificaat 1ste klasse veroverde.

De Plantenkeuring der Maatschappij voor Tuinbouw- en Plantkunde, op 11 Nov. 11. gehouden.

CRYSANTHEMUM „REMBRANDT”.

WIJ leven thans in den tijd der Chrysanten; overal ziet men ze in de groote bloemenwinkels uitgestald; straathandelaars in bloemen, zooals men die tegenwoordig in de grotere steden vindt, bieden ze bij groote hoeveelheden te koop aan en zelfs straatventers loopen er mede te koop tegen een prijs, die iederen bloemenhandelaar versteld doet staan.

Nu moet men echter niet denken, dat de Chrysanten, die men voor enkele centen aan een wagen koopt, even mooi zijn als die, welke men in een bloemenwinkel zooveel duurder moet betalen; het verschil is bij een nauwkeurige beschouwing zeer groot, daargelaten nog, dat de eerste gewoonlijk niet erg frisch meer zijn en dus spoedig verwelken.

Doch er is ook een groot verschil in de soort van bloemen.

Steeds worden er nog nieuwe verscheidenheden dezer bloemen gewonnen, die dan aan hooger eischen, wat kleur en vorm aangaat, moeten voldoen. Sommigen der nieuweren komen het volmaakte op dit gebied tamelijk wel nabij, doch het spreekt wel van zelf, dat dergelijke bloemen, niet voor enkele centen per stuk kunnen verkocht worden. Laten de dames zich dus niet verleiden om in een bloemenwinkel te zeggen: „wat! een dubbeltje of vijftien centen voor een Chrysant, maar die kan ik op straat voor enkele centen kopen!” Heusch niet, waarde dames, dan kijkt u niet goed, zijt ge werkelijk op eerste klasse bloemen gesteld, dan kunt u die niet voor een kleinigheid kopen.

Op de in November gehouden keuring in „Artis” waren enkele nieuwe Chrysanten ingezonden en een der fraaiste was zeker wel de „Rembrandt” van den heer J. van Ouwerkerk te Aalsmeer. Zooals de afbeelding

toont, zijn de bloemen prachtig van vorm, doch nog meer dan door haar vorm munten zij uit door haar kleur. Deze is zuiver goudgeel met licht goudbronzen vlekjes en streepjes op de lintbloempjes. De geheele bloem verkrijgt hierdoor een bijzondere warme en zeer aantrekkelijke tint.

Onder de zeer mooie nieuwe Chrysanten, ter keuring aangeboden, kunnen wij nog noemen *Ouwerkerk's Gloire*, zuiver kanariegeel, eveneens van den heer Ouwerkerk; *Louis Germ*, zuiver wit, van den heer J. L. Germ te Dordrecht; *Annette Ho gweg*, donkerkanariegeel, van den heer A. G. Hoogweg te 's Gravenhage en *Sax Export*, zacht paars, inwendig wit, van denzelfden inzender. Dit zijn werkelijk allen eerste klasse verscheidenheden.

BEGONIA „SCHNEE”.

Wanneer wij in den voorwinter de bloemen bewonderen, die in de grotere bloemenmagazijnen te koop worden aangeboden, dan wordt ons oog telkens weder getrokken door de lieflijke kleuren van een paar Begoniasoorten, die met honderden kleine zacht rose of zuiver witte bloempjes bloeien.

In het voorjaar of den zomer ziet men ze niet, pas einde October worden zij aangeboden en tegen St. Nicolaas zijn zij overal in prachtexemplaren te verkrijgen. In den regel staan de vrij groote plantjes in kleine potjes, zoodat zij voor verschillende doeleinden kunnen gebruikt worden.

Het zijn de *Begonia Gloire de Lorraine* met haar talrijke verscheidenheden, waarvan ook de witte *Begonia „Schnee”* er een is. Wanneer men die prachtexemplaren ziet, kan men zich moeilijk voorstellen, dat die eerst in het vroege voorjaar gestekt werden. Toch is dit inderdaad het geval en er behoort dan ook heel wat kweekerskunst toe om er in zoo korten tijd zulke exemplaren van te kweeken.

Het zijn voornamelijk een paar Aalsmeersche kweekers, de heeren Ald. Maarse C.zn. en D. Baardse D.zn., die zich in het bijzonder op de cultuur dezer planten toelagen en zulke meesters zijn zij er in, dat de exemplaren, die er verleden jaar op de Internationale Tuinbouwtentoonstelling te Londen en dit jaar op de Florales te Gent van werden ingezonden de bewondering wekten van iederen kweeker, die ze zag.

Heel wat dames zullen met de aanstaande feestdagen verrast worden met een prachtexemplaar dezer *Begonia's* en heel wat zullen er door teleurgesteld worden. Reeds spoedig, wanneer zij in een warme, droge huiskamer worden gezet, zullen zij haar bloemen laten vallen en de plant krijgt dan de schuld, die ze toch heusch niet heeft.

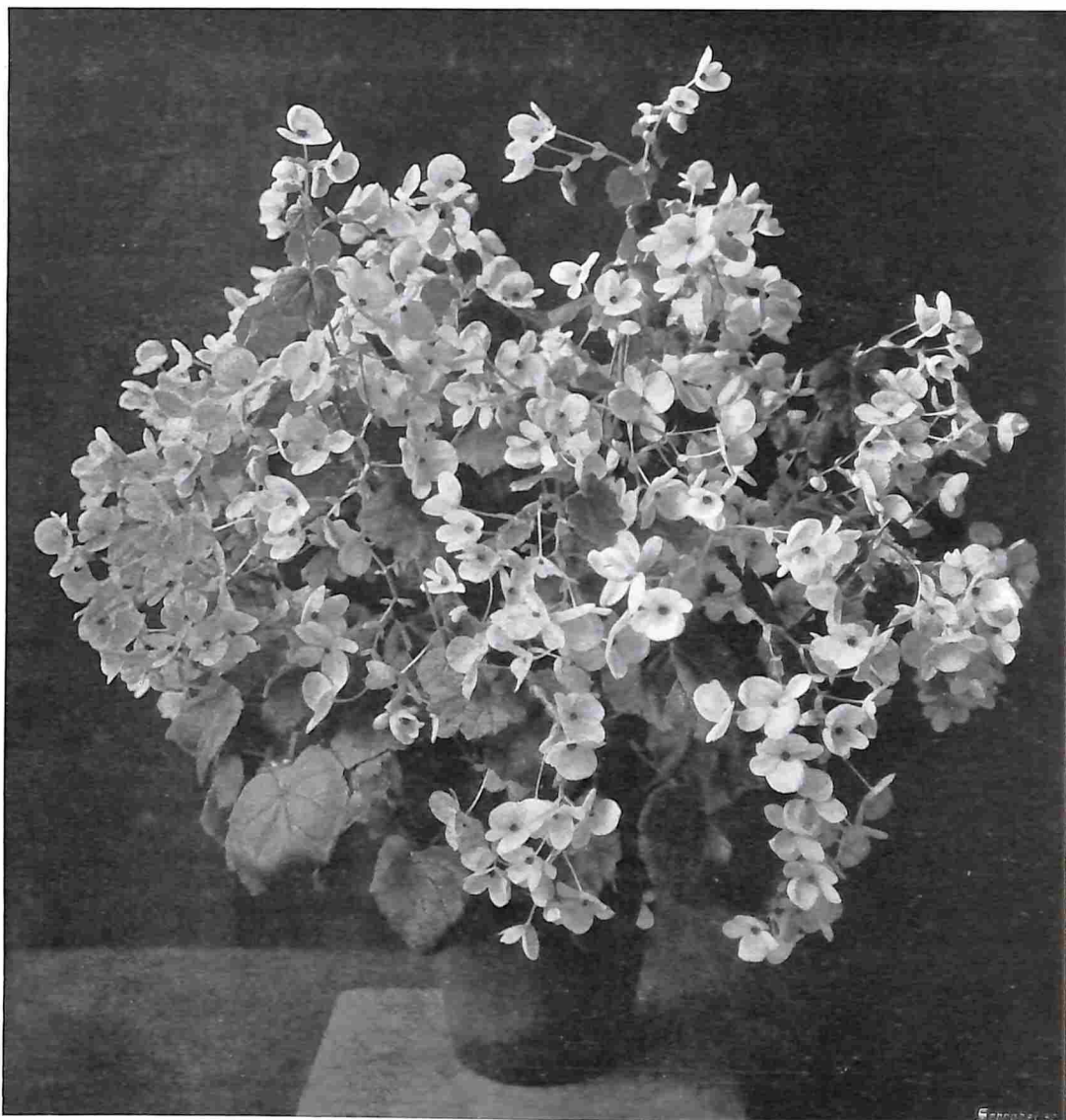

Foto C. Steenbergh.

BEGONIA „SCHNEE”.

Voorkomende in de met een verguld zilveren medaille bekroonde collectie van den heer Ald. Maarse Czn. te Aalsmeer op de laatste plantenkeuring.

Schnabel sc.
Foto-bureau „Argus“.

DE TROONSBESTIJGING VAN KONING LODEWIJK III VAN BEIEREN
TE MÜNCHEN.

DE KONING EN KONINGIN VERLATEN DE METROPOLITAIN-KERK.

Foto-bureau „Argus“

DE ONAFHANKELIJKHEIDSFEESTEN TE ARNHEM.
DE VLUCHT DER FRANSCHEN.

Schnabel sc.

HOLLANDERS TE HULL TER GELEGENHEID VAN DEN VOETBALWEDSTRIJD
HOLLAND—ENGLAND.

OP DEN WAGEN HET HOLLANDSCHE ELFTAL.

Men moet deze *Begonia's* niet in een warm, droog vertrek zetten, daar kunnen zij niet tegen. Het best is ze in een suite te plaatsen, waar in de tweede kamer gestookt wordt, zoodat zij niet meer dan zeer matig warm staan. Men geve haar dan een plaatsje dicht voor het venster, zoodat zij volop licht hebben en zorg er ook voor slechts matig te gieten en daarbij te vermijden, dat de bladeren of bloemen nat worden, waardoor die gemakkelijk gaan rotten.

Neemt men deze weinige voorzorgen in acht, dan zullen deze *Begonia's* nog langen tijd doorbloeien en kan men er veel genot van hebben. E. Th. W.

Gevecht tusschen reuzen-
slang en krokodil.

VOLGENS „Feld und Wald“ bevond zich in den dierentuin te Moskou sedert eenigen tijd een geweldig groote slang. In de aangrenzende kooi, van de slang door een draadwerk gescheiden, huisden eenige krokodillen, waaronder twee zeer jonge exemplaren. Onlangs gelukte het de slang om het tamelijk dikke ijzeren vlechtdraad te verbreken, zoodat zij zich een doortocht banen kon in het krokodillenhuis. Dadelijk stortte de slang zich op een der jonge krokodillen, doch werd hierbij aangevallen door een der ouden, die verwoed toebijgend met de slang den strijd aanbond. Van weerszijden werd heftig gevochten tusschen deze beide reuzen, wel een kwartier lang gaf geen van beiden kamp, tot eindelijk de krokodil, zwaar gewond en doodelijk vermoeid, zich in een hoek terugtrok. De slang zegevierde en wierp zich nu op de begeerde prooi; een der jonge krokodillen werd dadelijk verzvolgen, de andere zoodanig omkronkeld dat het arme dier ras bezweek.

Bij dit verlies, aan den dierentuin toegebracht, maakte de directeur zich daarna ernstig bezorgd of het de slang wel gelukken zou, om zonder letsel de gepantserde prooi te verteren. Dagenlang toch lag de slang onbewegelijk neer in haar kooi met afschuwelijk opgezwollen lichaam. Toch schijnt het ondiër zonder bezwaren zulk een maaltijd te kunnen verteren, al heeft het ook voor weken lang genoeg eraan.

Een ander ongeval was nog het gevolg van dit jungle-gevecht. Heel Moskou stelde er levendig belang in, zoodat de *Golos Moskwy*, een dagblad der stad, gaarne een foto van de door haar gulzig opgenomen prooi misvormde slang in zijn kolommen opnemen wilde.

Om het inengekronkeld-liggende dier tot een betere pose te brengen, porde de directeur der diergaarde de slang op uit haar siësta, waarbij het plots zich oprichtende reptiel den rustverstoorder in de hand beet.

Toch had de handige fotograaf middeleerwijl zijn sluiters laten werken en een goede opname van het merkwaardig misvormde slangenlichaam gedaan. G.

DE ZEE LICHT LAUW.

De zee licht lauw en vloem en stil.
't Is of de zee nu droomen wil,
wil droomen onder grauwe lucht,
gestreeld door zwoele zomerzucht.

En waarvan droomt zoo stil de zee?

Ik hoor het en ik droom het mee:

maar woorden geven het niet weer,

het is te fijn, het is te teer.

Die droomen zijn voor woorden schuw

en menscheitaal is arm en ruw;

maar 't hart verstaat dien droom der zee
en stil-gelukkig droomt het mee.

W. L. A. VAN HARREVELT.